

2. pinsedag d. 5. juni 2017 – friluftsgudstjeneste på Vinderslevholm

Salmer:

725 Det dufter lysegrønt af græs

300 Kom sandheds ånd og vidne giv

289 Nu bede vi den Helligånd

318 Stiftet Guds søn har på jorden et åndeligt rige

722 Nu blomstertiden kommer

Prædikentekst: **Johannesevangeliet 3,16-21**

Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. For Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham. Den, der tror på ham, dømmes ikke; den, der ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne søns navn. Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elskede mørket frem for lyset, fordi deres gerninger var onde. For enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres. Men den, der gør sandheden, kommer til lyset, for at det skal blive åbenbart, at hans gerninger er gjort i Gud.

Under en eller anden fodboldslutrunde for mange år siden, var der en tilskuer, som på et banner havde skrevet Joh. 3,16. En seer ringede ind til fjernsynet, for at spørge, hvad det dog skulle betyde, og studieværten læste så de kendte ord fra Bibelen. ”Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.”

Man kan selvfølgelig diskutere relevansen af at minde fodboldtilskuere om bibelvers og Gud. Hver ting til sin tid, kan man tænke. Men alligevel var der noget fint over, at nogle havde fundet det nødvendigt at dele med mange andre, hvad de selv syntes var vigtigt. Nemlig at alle fik at høre, hvor meget Gud elsker verden.

Og det er værd at standse op for. Måske har vi hørt versene så mange gange, at vi ikke længere registrerer, hvad de egentlig indeholder. Vi husker kun, at de taler noget om, at Gud elsker verden og derfor har sendt sin søn. Fint nok. Det er sandt. Det har han jo.

Men lad os stille spørgsmålet: Hvem elsker Gud mest? Verden eller sin søn?

Gud elsker i hvert fald verden. Den verden, som han har skabt ud af sin kærlige vilje og som stadig er afhængig af ham og bundet til ham.

Det blev egentlig meget godt formuleret i versene fra Salmernes Bog kapitel 104, som vi hørte tidligere:

Hvor er dine værker mange, Herre! Du har skabt dem alle med visdom, jorden er fuld af dit skaberværk. Her er det store og vidtstrakte hav, med sit mylder, umuligt at tælle, både små og store dyr! Dér sejler skibene, dér er Livjatan, som du skabte til at lege i det. Alle har det håb til dig, at du giver dem føde i rette tid; du giver dem, og de samler op, du åbner din hånd, og de mættes med gode gaver; du skjuler ansigtet, og de forfærdes, du tager deres ånd bort, og de dør og bliver til jord igen; du sender din ånd, og der skabes liv, du gør jorden ny.

Hvilken skøn verden. Især på en dag som denne, hvor vi er udendørs og ser alt det farvestrålende, ser sønen, ser solen og skyerne og mærker fællesskabet med hinanden.

Gud elsker verden! Gud elsker ikke kun det himmelske eller det åndelige, men Gud elsker det jordiske og det helt almindeligt menneskelige utrolig meget. For det er skabt af ham og dybest set er vi stadig dybt afhængige af vores store skaber, vores himmelske far. At han giver skaberværket og os alle føde i rette tid. At vi mættes med gode gaver; mening i livet, glæde og fællesskab. At han på ny, igen og igen, sender os sin ånd. Kærlighedens, sandhedens, fællesskabets og fredens ånd. Den ånd, som giver os liv.

Så Gud elsker verden højt. Ingen tvivl om det. Men elsker han den lige så meget, som han elsker sin søn, Jesus Kristus?

De af jer, som har børn, har nok erfaret båndet mellem forældre og børn. Og vi har alle erfaret de stærke bånd til vores egne forældre. Det er stærkt. Kærligheden må være dyb. Også selvom man ikke lige sætter ord på den hver dag, og selvom der desværre i nogle tilfælde kan komme uoverensstemmelser af den ene og anden slags mellem familiemedlemmer. Men ens eget kød og blod, som man, uanset, hvad der sker, altid vil være forbundet med, dem elsker man højt. Ja, mon ikke vi vil sige, at vi elsker vores familie over alt på jorden? Hvad skulle vi ellers elske mest? Vores bøger? Vores job? Vores bil? Vi holder godt nok meget af de ting også, og vores handlinger kan afsløre, hvor meget vi er bundet til dem. Men forældre, de elsker deres børn mere end de elsker deres bil. Det tror jeg, at alle vil svare, hvis man spørger dem. Og børn elsker deres forældre mere end deres job. Det håber jeg, vi alle vil svare.

Hvad så med Gud? Elsker Gud mest sin søn eller verden?

Johannesevangeliet er fyldt med Jesu tale om det tætte forhold mellem Faderen og Sønnen. De er ét, de taler det samme, de kommer samme sted fra. De er uadskillelige, bundet sammen, som de er af Helligånden, kærlighedens guddommelige bånd.

Så hvis vi skulle forestille os den allerstørste kærlighed i verden ville et godt bud være kærligheden mellem Gud Fader og Gud søn. Sand kærlighed. Ren kærlighed. Uselvisk kærlighed.

Johannesevangeliet indledes med beretningen om at Ordet, Guds søn, Jesus Kristus, kommer til verden og at verden blev til ved ham.

Gud står altså både bag verden og bag sin søn og er i tæt forbindelse med dem begge. Men hvis Gud Fader skulle vælge, så ville han vel vælge sin søn? Ordet, som han fra evighed af har været tæt på og i kærlighedens forbindelse med?

Faktisk ikke, nej. Det rystende ved Johannes 3,16 er, at Gud faktisk vælger verden frem for sin søn. Så meget elskede Gud verden. Mere end han elskede sin søn? Ja, tilsyneladende. For da opgaven kom med igen at bringe sit skaberværk tæt til sig, det skaberværk, som han elskede utroligt højt, men som også på så mange måder var faret vildt, så så Gud ikke anden mulighed end at give sin søn. Sin eneste søn.

Kun på den måde kunne han igen bringe verden tæt til sig.

Fordi han er Gud, vidste han godt nok, at Jesus ville stå op igen efter din død og vende tilbage til livet hos sin himmelske far. Men alligevel. Tænk at ofre sin søn frem for noget andet.

Det er svært ikke at komme til at tænke på beretningen fra Det Gamle Testamente om Abraham og Isak. Abraham er Guds udvalgte og har, efter årtiers venten og i en ret høj alder, endelig fået et barn. En søn. Én søn. Glæden er stor hos Abraham og hans kone Sara. Så var Gud alligevel god mod dem. Gud ønskede alligevel at velsigne dem og opfylde sit løfte til Abraham om, at han skulle blive stamfader til et stort folk.

Men så pludselig får Abraham besked fra Gud på, at han skal ofre sin søn. Sin eneste søn. Abraham er lydlig, og han går mod bjerget og kun lige i sidste øjeblik griber en engel ind og forhindrer Abraham i at dræbe sin søn og ofre ham til Gud. Abraham viste, at han elskede Gud mere end sin søn.

Det er en beretning, som i dag forarger mange. Hvordan kan Gud finde på at give Abraham sådan en ordre? En Gud, som virkelig er kærlig, vil vel ikke kræve, at Abraham ofrer sin eneste søn for at bevise sin lydighed til Gud?

Og det er da svært ikke at være enig i forargelsen.

Men i så fald bør vi være endnu mere forargede over det, som Gud selv gjorde. Nemlig, at han sætter verdens velbefindende og verdens liv højere end sin søns velbefindende og sin søns liv. I begge tilfælde, Abraham og Gud, er det noget andet, som de elsker mere end deres sønner, nemlig hhv. Gud og verden.

Men forskellen er, at det er os, verden, mennesker, dig og mig, som vinder noget på Guds kærlighed til verden. Vi bliver valgt af Gud Fader frem for Guds søn selv. Gud vælger i hvert fald at bruge sin søn til at vise os, hvor stor hans kærlighed er til os.

Gud elskede verden så højt, at han gav sin søn for den. Det han krævede af Abraham, og aflyste i sidste øjeblik, fordi så hjerteløs og streng er han alligevel ikke mod mennesker, det gjorde han selv. Det gennemførte han selv.

Der var ikke en engel, som sprang frem og stoppede Jesus på vejen mod korset. Jesus var godt nok fristet. Han var i tvivl. Og han vidste, at det var i hans magt at kalde på engle og få dem til at nedkæmpe hele mængden af jødiske ledere og romerske soldater og alle andre, som ønskede hans død.

Men han gjorde det ikke. Jesus var lydige. Jesus fulgte den plan, som Gud havde lagt. Han lod sig fuldt ud være den gave, som Gud Fader ville give til verden. Jesus er tegnet på, hvor højt Gud elsker verden, elsker dig og mig. Så højt som en far elsker sit barn. Så højt som Gud Fader elsker sin søn, som han fra evighed af har kendt. Så højt elsker Gud os.

Større kærlighed findes ikke. Ja, det er vel nærmest selve definitionen på kærlighed. At give af sit allerdyrebareste uden at være sikker på, at gaven bliver modtaget. Det er ikke tilrådeligt, det virker nærmest lidt skødesløst. Men det er det, som Gud gør. Han giver sig selv, sin søn for alle mennesker, velvidende, at det ikke er alle, som vil tage imod den gave, det tegn på Guds kærlighed, den vej, som Gud har etableret.

Som dagens prædikentekst siger det: Gud sendte ikke sin søn til verden for at dømme verden, men for at frelse verden. Men dommen vil alligevel blive en realitet. Gud selv vil ikke dømme, men det gør det menneske selv, som ikke tager imod Guds gave, som ikke tror.

Gud har givet det allerdyreste, han har. Gud har for altid vist, hvad sand kærlighed er. Det kan vi have forskellige holdninger til, vi kan måske endda forarges lidt over det, og have svært ved at forstå det. Men vi må aldrig glemme det vilde og store i det, for det er netop den måde, Gud vil frelse os. Ved at give sin søn. Anden vej til evigt liv hos Gud findes ikke, og tager vi ikke imod den gave, så dømmer vi os selv. Så leder vi selv vores liv i en anden retning end et evigt liv med Gud. Nemlig et evigt liv uden Gud. Et evigt liv i mørke og død.

Og det er bestemt ikke Guds intention. Gud har netop sendt sin søn til jord, sendt kærlighedens lys til jord, for at det skal oplyse. For at det skal skabe liv og glæde og kærlighed. For at det skal vise os vejen. For at det skal afsløre os og vores mangel på kærlighed til Gud, os selv og vores

medmennesker, og få os til at se, vi har brug for Gud. At vi har brug for en gave for at kunne få evigt liv. At vi har brug for at Gud selv skaber en ny vej mellem ham og os.

Vejen er skabt. En evig kærlighedsvej. Guds søn selv. En vej som vi kan træde ind på fra alle steder i vores liv, for den går helt ud til der, hvor vi er, med alle vores mangler og alle vores vildfarelser. For Gud har ikke skabt en vej til dem, som kan selv eller til de særligt heldige eller udvalgte. Gud har skabt en vej til hele verden, givet sin søn som gave til hele verden. Så højt elsker han os. Så stor grund er der til, at vi følger ham og tager imod den gave, han giver. Sin søn. Sig selv.

Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.